

Arrest

nr. 209 264 van 13 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SEROEN, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor verzoeker en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 augustus 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek bleek dat verzoeker reeds werd geregistreerd in Italië op 16 november 2016 en 16 juni 2017 in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Op 7 september 2017 vroegen de Belgische autoriteiten de overname van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad

van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Op 29 september 2017 verhoorde de gemachtigde verzoeker in het licht van de toepassing van de Dublin III-verordening.

Op 9 oktober 2017 bracht de gemachtigde de Italiaanse autoriteiten op de hoogte dat de termijn voorzien in artikel 22, § 1 van de Dublin III-verordening was verstreken en zij bijgevolg worden geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname (*tacit agreement*).

Op 20 oktober 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam : M. voornaam : A. R. geboortedatum : [...]1997 geboorteplaats : S. nationaliteit : Ghana
Alias: M., A. R., [...]2000, Ghana*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Ghana verklaart te zijn, werd op 18.08.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 21.08.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 16.11.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag en op 16.06.2017 nogmaals in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene geboren te zijn op 19.03.200 waardoor hij door onze diensten aanvankelijk beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige. Echter liet de Dienst Voogdij op 01.09.2017 voor betrokkene bij het de Dienst Radiologie van het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-over-Heembeek (BE) een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidde: “op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat M. A. R. op datum van 1-09-2017 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar een goede schatting is”. Overwegende het feit dat uit bovenstaand medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is werd de voor betrokkene ingestelde voogdij op 05.09.2017 opgeheven. Bijgevolg wordt betrokkene niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige waardoor zijn geboortedatum op 29.09.2017 door onze diensten werd vastgelegd op 19.03.1997.

Op 29.09.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij in maart 2016 vertrokken te zijn vanuit Ghana en stelde hij eerst per vrachtwagen naar Burkina Faso te zijn gereisd waar hij ongeveer 1 week verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per vrachtwagen verder door naar Niger waar hij ongeveer 1 maand te Agadez (Niger) verbleef alvorens per vrachtwagen verder door te reizen naar Libië waar hij 7 tot 8 maanden te Sabha (Libië) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per boot verder door naar Italië en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 16.11.2016 en op 16.06.2017 asiel vroeg in Italië.

Betrokkene bevestigde het feit dat hij via Italië het grondgebied van de lidstaten binnen reisde en dat er foto's van hem genomen werden in Italië. Hij ontkende echter wel asiel te hebben gevraagd in Italië. Betrokkene stelde 5 tot 6 maanden in Italië te hebben verbleven in een opvangcentrum te ‘Pogoriali’ (Italië) alvorens per trein verder door te reizen naar België. Betrokkene verklaarde in augustus 2017 gearriveerd te zijn in België en hij vroeg asiel in België op 21.08.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij denkt dat België het beste land is voor hem waardoor hij een beter leven zal hebben in België. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene liever in België te willen blijven en stelde hij dat er niet voor hem gezorgd werd in Italië en hij niet naar school kon gaan.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 07.09.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) vanaf d.d. 22.09.2017 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 09.10.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij denkt dat België het beste land is voor hem en hij hoop dat hij een beter leven kan hebben in België. Daarnaast verklaarde betrokkene betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 dat hij liever in België wil blijven en dat er niet voor hem gezorgd werd in Italië. Betreffende bovenstaande verklaringen wensen we vooreerst op te merken dat betrokkene niet verder verduidelijkte of concretiseerde aan de hand van concrete elementen, documenten of verklaringen dat hij in België een beter leven zal kunnen hebben of waarom er voor hem niet gezorgd werd in Italië. We merken dan ook op dat bovenstaande verklaringen geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Italië. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen we hieromtrent nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Verder merken we op dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We benadrukken verder ook dat de terugname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 wat impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Betreffende de verklaring van betrokkene dat er niet voor hem gezorgd werd in Italië wensen we echter ook op te merken dat hij tevens ook verklaarde gedurende zijn verblijf in Italië de mogelijkheid te hebben gekend om in een opvangcentrum te verblijven. Indien in dit verband echter zou worden opgemerkt dat betrokkene na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat hij de opvangstructuur na indienen van een asielaanvraag zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming ('opvangrichtlijn'). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in

Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" – Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het herkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inziens maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor betreffende zijn gezondheidstoestand zich goed te voelen alleen enkel veel na te denken. Verder zijn er tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder wensen we ook op te merken dat het voormelde AIDA-rapport over Italië duidelijk stelt dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en dat er hierin geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Verder wensen we ook op te merken dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel – en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin wordt gesteld dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid merken we op dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene; een in 1997 geboren alleenstaande man. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde zich goed te voelen en dat hij desbetreffend tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak

dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Verder merken we betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten op dat het AIDA-rapport echter wel meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt in dit verband wel dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien"*, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (*"Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben"* pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - *"Associazione nazionale Comuni Italiani"*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country."*

This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië.

Verder verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*, 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders.

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij in Italië niet de mogelijkheid heeft gehad om naar school te gaan. We merken hierbij op dat bovenstaande reeds heeft aangetoond dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijn minderjarige waardoor hij tevens ook niet valt onder de in Italië bepaalde verplichting dat alle minderjarigen tot de leeftijd van 16 jaar moeten deelnemen aan het nationale onderwijssysteem, zoals aangetoond door het AIDArapport (last updated 30.03.2017; p. 79). Verder merken we op dat het AIDA-rapport ook duidelijk vermeldt dat asielzoekers 6 maanden na de indiening van hun asielaanvraag het recht hebben om te werken en dat er ook verscheidene opleidingen en trainingen in dit verband worden aangeboden in de opvangcentra in Italië in samenwerking met de bevoegde Italiaanse instanties omtrent de arbeidsbemiddeling en activering (p. 77-78). Dit toont dan ook duidelijk aan dat betrokkene in Italië ook de mogelijkheid zal hebben om te werken en met behulp van verscheidene organisaties op zoek te gaan naar professionele activering.

We benadrukken verder ook dat de betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in België gedurende zijn verblijf in Italië de mogelijkheid te hebben gehad om in een opvangcentrum te verblijven.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport *"L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes"*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; *"Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries"*, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, *"Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy"*, juli 2013; *"Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; *"Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap"*, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). In dit verband verwijzen we ook naar een rapport van de Raad van Europa (*"Report of the fact-finding mission to Italy"*, 02.03.2017) waarin er sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten maar waarin ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die asiel vraagt opvang verkrijgt. Verder worden er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en 8 EVRM aangeduid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Italiaanse autoriteiten op 22 september 2017 bij gebrek aan antwoord op het terugnameverzoek, verantwoordelijk werden voor de behandeling van de internationale beschermingsverzoek van verzoeker en het terugnameverzoek van de gemachtigde inwilligden.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening bepaalt:

"De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft."

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 23 maart 2018. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van de beschikking waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van verzoeker die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde aan de Dublin unit van Italië op 7 maart 2018 een schrijven heeft gericht waarin hij de Italiaanse instanties meedeelt dat de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening moet verlengd worden tot 18 maanden omdat verzoeker ondergedoken zou zijn. Daarnaast heeft verweerder eveneens een beslissing overgemaakt van 7 maart 2018 waarin de gemachtigde motiveert om welke redenen hij van oordeel is dat verzoeker is ondergedoken. Er wordt onder meer op gewezen dat de politie de informatie van verzoeker heeft verkregen dat hij geen verblijfplaats heeft in België en slaapt in het portaal van de Post.

Ter zitting vond bijgevolg een tegensprekelijk debat plaats aangaande de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn, hetgeen een feitelijke beoordeling impliceert.

De raadsvrouw van verzoeker bevestigt ter zitting dat verzoeker ondergedoken is en aanvaardt bijgevolg de verlenging van de termijn.

De Raad merkt op dat de *ratio legis* van artikel 29 van de Dublin III-verordening is dat de lidstaat “zodra dat praktisch mogelijk is” de verzoekende partij overdraagt aan de verantwoordelijke lidstaat. Indien dit echter onmogelijk is door onderduiken, heeft de gemachtigde hiervoor 18 maanden. Uit de uiteenzetting blijkt dat verzoeker op geen enkele wijze een adres heeft bekend gemaakt aan de gemachtigde waardoor deze laatste in de praktische onmogelijkheid verkeert om verzoeker over te dragen aan Italië. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de gemachtigde rechtmatig de termijn kon verlengen tot 18 maanden.

Bijgevolg kan niet vastgesteld worden dat wegens het verstrijken van de termijn van zes maanden België van rechtswege de verantwoordelijke lidstaat zou geworden zijn en behoudt verzoeker zijn belang bij het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de rechten van verdediging, van het principe van goed bestuur, van het principe van de billijke procedure, van het tegensprekeliheidsbeginsel, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“□ *In rechte*

De beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dd. 20.10.2017 schendt de beginselen van respect van de rechten van de verdediging, de goede bestuur, de billijke en van het contradictoire als algemene rechtsbeginselen.

Het is de verantwoordelijkheid van de Belgische staat om elke asielaanvraag individueel, zorgvuldig.

De Wet van 29.07.1991, betreffende de formele motivatie van de administratieve akten in zijn artikel 2 stelt dat de administratieve akten van de administratieve overheden in artikel 1 bedoeld het voorwerp moeten uitmaken van een formele motivatie.

In overeenstemming met het artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, bestaat de opgeëiste motivatie uit een verwijzing in de akte van de wettelijke en feitelijke consideraties.

De motivatie dient adequaat, precies en pertinent te zijn, t.t.z. aan de feiten beantwoorden en in geen geval louter een gewone motivatie zijn van een subjectieve appreciatie (C.E. 07.06.1995, nr. 53.583; C.E. 05.07.1995, nr. 54.317; C.E. 07.09.1995, nr. 55.056; C.E. 16.01.1996, nr. 57.531).

De motivatie moet op reële feiten berusten en niet op een beoordeling van de waarde van het verhaal, a priori als vals beschouwd (C.E. 26.08.1994, nr. 48.810).

De motivatie moet des te meer nauwgezet zijn als ze uitloopt tot de conclusie dat de aanvraag duidelijk niet gegrond is (RvS nr. 56.754, 08.12.1995; RvS nr. 57.708, 22.01.1996).

Het werd geoordeeld dat men rekening dient te houden van het geheel der elementen van het dossier en niet enkel van de ongunstige elementen tot herkenning van de status van vluchteling (RvS, nr. 60.093 van 16.01.1996; RvS, 28.10.1997, nr. 69.217).

Volgens het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, "zal niemand worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing".

*Het artikel 4.1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie stelt :
"Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit".*

□ *In feite*

De Belgische staat is van mening dat Italië, overeenkomstig Verordening 604/2013, de lidstaat is die verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van de verzoeker.

Volgens de Belgische staat kan op basis van verschillende rapporten niet worden geconcludeerd dat de verzoeker, als asielzoeker in Italië of als lid van de kwetsbare groep asielzoekers, systematisch en automatisch wordt onderworpen aan behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

a) Hoewel het bestreden besluit niet voldoende is gemotiveerd.

De aantijgingen van de Belgische staat zijn volledig in tegenspraak met de informatie vermeld in dezelfde beslissing wiens beroep.

Het AIDA-rapport waarop de Belgische Staat zich baseert, merkt op:

- *"Tekortkomingen voor aanvragers die hun asielaanvraag ter plaatse bij het politiebureau indienen" (bladzijde 4 van de bestreden beslissing),*
- *"Een rapport gepubliceerd op 09.02.2017 (waaruit blijkt) dat er een risico bestaat van schending van de mensenrechten in geval van overdracht aan Italië (pagina 4),*
- *"De problemen om weer toegang te hebben tot de ontvangstvoorwaarden in de mate dat de prefect hem zal kunnen weigeren, de ontvangst wachtte totdat hij vrijwillig de keuze had gemaakt om het centrum te verlaten" (pagina 5),*
- *"Bepaalde tekortkomingen in het Italiaanse ontvangststelsel (pagina 5),*
- *"Moeilijke levensomstandigheden en bepaalde mislukkingen of zelfs storingen in verschillende gevallen" (pagina 5),*
- *"Het beeld van een moeilijke situatie" (pagina 5),*
- *"De onderzoeksprocedure (die) is zo oppervlakkig" (pagina 8),*
- *"Sterke weerstand van lokale autoriteiten of personen binnen de lokale bevolking tegen de verdeling van asielzoekers" (pagina 8),*
- *"Evenementen in verschillende steden, vaak georganiseerd of ondersteund door extreemrechtse groepen" (pagina 8),*
- *"De Italiaanse lokale autoriteiten, in feite, (wie) weigeren om de wet of de Conventie van Genève toe te passen (pagina 8),*
- *"Het strafbare feit van illegale binnenkomst en illegaal verblijf (die) is niet afgeschaft in de Italiaanse wetgeving (blz. 8),*
- *"Het opvangstelsel en de mislukte asielprocedures" (pagina 8).*

De Belgische staat neemt duidelijk een georiënteerde lezing aan van de informatie die hem ter beschikking wordt gesteld.

In een arrest nr. 138.950 van 22.02.2015 merkte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Belgische Staat een fragmentarische lezing van de aangehaalde informatie leek te hebben gemaakt en in het administratief dossier had neergelegd. De Raad heeft ook gewezen op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak TARAKHEL c. Zwitserland van 04.11.2014 volgens welke, gelet op de delicate en zich ontwikkelende situatie in Italië, de bestudering van de dossiers waarin een overdracht naar dat land wordt beoogd met toepassing van de Dublin II-verordening, met de nodige omzichtigheid moet plaatsvinden. Wat op zijn minst in het Belgische staatshoofd een grondig, rigoureuus en actueel onderzoek van de informatie impliceert waarop het zich baseert om zijn beslissingen te nemen. Bijgevolg kan de motivering van de omstreden maatregel verzoekster niet in staat stellen de redenen voor de omstreden maatregel te begrijpen. Bijgevolg is het middel, in die zin dat het berust op een ontoereikende formele verklaring van de beslissing om de verblijf te weigeren met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) ... op het eerste gezicht ernstig. (CEC, 22.02.2015, No. 22.02.2015).

Het spreekt voor zich dat er een gebrek is aan garanties voor de ontvangst en verwerking van asielaanvragen in Italië, evenals het resultaat van de informatie waarover de Belgische staat beschikt.

De Belgische staat heeft op geen enkele manier de opvangvoorzieningen in Italië op een rigoureuze, actuele en alomvattende manier geanalyseerd.

De betwiste maatregel is niet juist gemotiveerd wegens het ontbreken van een rigoureuze, bijgewerkt en volledig onderzoek van de Italiaanse ontvangstsituatie.

b) Bovendien maakt de verzoeker als asielzoeker deel uit van een bijzonder kwetsbare groep; het moet worden beschermd om elk risico van schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van de CFDE te voorkomen.

*Het is aan België om de voorwaarden voor ontvangst van de verzoeker te garanderen.
De situatie van de verzoeker is echter specifiek en vereist een bijzondere verwelkoming.*

In het onderhavige geval is de verzoeker een alleenstaande jonge man van Afrikaanse afkomst. Hij zal waarschijnlijk de toegang tot de opvangfaciliteiten worden ontzegd nadat hij Italië heeft verlaten.

De middelen zijn gegrond."

Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term "afdoende" houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure om internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote

Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220). In dit kader worden verzoekers van internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan hun geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een vermoeden dat de behandeling van verzoekers van internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het beschermingsverzoek, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Wat betreft de algemene situatie citeert verzoeker een aantal “zinnen” uit het AIDA-rapport. Hij haalt een aantal punten uit dit rapport aan zonder deze te contextualiseren, die volgens hem de bestreden beslissing tegenspreken. De Raad kan deze passages echter niet lezen op de door verzoeker aangeduide pagina's. Hoe dan ook merkt de Raad op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing een genuanceerd beeld weergeeft van de situatie in Italië. De gemachtigde is bijgevolg niet blind voor bepaalde tekortkomingen in het opvangsysteem of bepaalde moeilijke levensomstandigheden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest heeft onderzocht, zowel in het algemeen als in het licht van verzoekers specifieke profiel.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het Hof voor de Rechten van de Mens, op wordt gewezen dat de situatie van verzoekers van internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *“We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij denkt dat België het beste land is voor hem en hij hoop dat hij een beter leven kan hebben in België. Daarnaast verklaarde betrokkene betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 dat hij liever in België wil blijven en dat er niet voor hem gezorgd werd in Italië. Betreffende bovenstaande verklaringen wensen we vooreerst op te merken dat betrokkene niet verder verduidelijkt of concretiseerde aan de hand van concrete elementen, documenten of verklaringen dat hij in België een beter leven zal kunnen hebben of waarom er voor hem niet gezorgd werd in Italië. We merken dan ook op dat bovenstaande verklaringen geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Italië. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen [we] hieromtrent nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.”*

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van verzoeker in Italië, met name die van een Dublin-terugkeerder, wordt onderzocht.

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van verzoekers van internationale bescherming naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De gemachtigde heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van verzoekers van internationale bescherming in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De gemachtigde baseert zich onder meer op het geactualiseerde AIDA-rapport, met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en verzoekers om internationale bescherming in Italië. Hij verwijst ook naar het SHF-rapport, dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan. De Raad merkt verder op dat de gemachtigde zich tevens heeft gesteund op andere stukken zoals:

- “Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;

- "Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap" van 1 oktober 2015;
- het rapport van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights") van 2016;

De gemachtigde komt tot de conclusie dat deze bronnen, en dan in hoofdzaak het AIDA- en SFH-rapport, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De gemachtigde besluit vervolgens na lezing van OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn terzake. De gemachtigde is echter van oordeel dat deze conclusie niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen zoals verzoeker aanhaalt, maar volgens de gemachtigde niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Verder wordt voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië gesteld dat deze in de voorbije vier jaar sterk zijn toegenomen. De gemachtigde wijst ook op een rapport van de Raad van Europa ("Report of the fact-finding mission to Italy", 02.03.2017) *"waarin er sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten maar waarin ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die asiel vraagt opvang verkrijgt. Verder worden er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en 8 EVRM aangeduid."*

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde dus omstandig heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die zoals reeds gesteld inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen. Het komt verzoeker dan ook toe om aan te tonen, met concrete argumenten, dat deze conclusie niet deugdzzaam is. De verwijzing van verzoeker naar de tekortkomingen die hij strijdig acht met de motivering van de bestreden beslissing, gaat niet op, nu wordt gesteld dat die tekortkomingen niet dermate zwaarwegend worden geacht dat zij een overdracht in de weg staan.

Waar verzoeker erop wijst dat in sommige gevallen bij terugkeer de opvang in Italië geweigerd wordt, wijst de Raad erop dat de Italiaanse regelgeving, die inhoudt dat er niet automatisch opvang wordt geboden aan verzoekers van internationale bescherming die hun verblijfplaats verlaten zonder de opvanginstanties op de hoogte te stellen of zonder hun toestemming, conform artikel 20 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna verkort de Opvangrichtlijn) is. De gemachtigde heeft daaromtrent dan ook afdoende gemotiveerd door erop te wijzen dat dit beleid in lijn is met de Opvangrichtlijn die de lidstaten toelaat onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen in te trekken indien een verzoeker van internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of zonder toestemming. Hij stelt terecht dat dit op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zoals blijkt uit het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt, moet verzoeker in dat geval een afspraak maken met de bevoegde prefectuur en uitleggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is dan aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of verzoeker opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel. Deze specifieke procedure sluit bijgevolg niet uit dat verzoeker een reële mogelijkheid heeft om opnieuw opvang te krijgen in Italië.

Waar verzoeker wijst op de bestraffing van een illegale binnenkomst en verblijf, merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van de Dublin III-verordening naar Italië wordt teruggestuurd door de gemachtigde, waardoor hij het land niet illegaal binnenkomt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat deze kritiek betrekking heeft op zijn geval.

Dat de Italiaanse bevolking niet heel gastvrij is en de lokale autoriteiten en personen sterke weerstand bieden tegen de verdeling van verzoekers om internationale bescherming, toont ook in geen geval aan dat verzoeker in geval van terugkeer naar Italië een mensonwaardige of vernederende behandeling dreigt te ondergaan. Geen enkele lidstaat is vrij van racisme. Hoe dan ook, zelfs indien men werkelijk zou te maken hebben met een extreem rechts klimaat, wat *in casu* niet aangetoond wordt, dan nog zou zich de vraag stellen of verzoeker in geval van terugkeer en indien hij hiermee in ernstige vorm zou geconfronteerd worden, beroep kan doen op een efficiënte bescherming van de Italiaanse overheid. Er blijkt niet dat dit redelijkerwijs niet mogelijk zou zijn.

Waar verzoeker citeert uit een arrest van de Raad van 22 februari 2015, toont hij niet aan zich in dezelfde situatie te bevinden als in dit arrest. Bovendien evolueert de situatie in Italië snel, waardoor verzoeker ook niet aantoont dat een arrest van februari 2015 nog steeds actueel is.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de gemachtigde over de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Het betoog van de verzoeker doet dan ook geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM dat de algemene en structurele situatie van verzoekers van internationale bescherming in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van deze verzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als verzoeker van internationale bescherming bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker van internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker. Verzoeker stelt dat hij als alleenstaande jonge verzoeker van internationale bescherming van Afrikaanse origine deel uitmaakt van een bijzonder kwetsbare groep.

Ook omtrent de individuele omstandigheden van verzoeker wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals die blijkt uit zijn zogeheten Dublin-interview, waarvan een afschrift in het administratief dossier is opgenomen, niet kan worden afgeleid dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben. In ieder geval kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij als verzoeker van internationale bescherming automatisch een bijzonder kwetsbaar profiel heeft die verdergaat dan de kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker van internationale bescherming.

Verzoeker heeft op geen enkel moment elementen aangebracht die zouden kunnen wijzen op het hebben van een bijzonder kwetsbaar profiel. Wat zijn gezinsleven betreft, verklaarde hij zelf geen familieleden te hebben in België. Wat de reden om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen betreft, motiveerde de gemachtigde dat *“De betrokkene [...] hieromtrent [stelde] dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij denkt dat België het beste land is voor hem waardoor hij een beter leven zal hebben in België. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene liever in België te willen blijven en stelde hij dat er niet voor hem gezorgd werd in Italië en hij niet naar school kon gaan.”* Ook hieruit blijkt geen bijzonder kwetsbaar profiel.

Verzoeker stelde verder in goede gezondheid te verkeren. Uit niets blijkt bijgevolg dat verzoeker een extra kwetsbaar profiel zou hebben. Ook in zijn verzoekschrift haalt verzoeker geen elementen aan waaruit dit zou blijken. Nu geen elementen van bijkomende kwetsbaarheid zijn aangetoond, moest de gemachtigde ook niet overgaan tot het vragen van bijkomende individuele garanties voor verzoeker.

Noch het betoog van verzoeker, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoeker toont ook verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 3 van het EVRM of van de aangevoerde beginselen blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES